

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo Victor Ecclesiae Romanae episcopus omnes Asiae ecclesias, a
communione excluserit. & Irenaei ad eundem epistola. Cap. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

derant commemorare : quos vt accerferem à vobis rogatus, diligenter accersebam. Quorum nomina si subscriberem, nimis multa viderentur. Qui, licet me hominem cum persona humilem, tum ingenio pertenui animaduertent, tamen cum intelligerent me istos canos non frustra gessisse, nec æratem hactenus contriuisse temere, sed semper in Christo Iesu vitam traduxisse, epistolam hanc sua approbatione confirmarunt.

Quomodo Victor Ecclesie Romanæ episcopus omnes Asiæ ecclesias, a communionem exclusit. &

Irenæi ad eundem epistola.

CAP. XXIIII.

HIS rebus adductus Victor, qui tum Ro. ecclesie præerat, totius Asiæ ecclesias cum aliis finitimis, tanquam alterius fidei & opinionis simul omnes (vt complectar breui) à communi vnitatem ecclesie amputare conatur, & in eos per literas grauiter inuehitur, atque adeo omnes fratres, eam incolentes regionem, prorsus à communionem secludendos edicit. Verum ista ceteris omnibus parum placebāt episcopis. Illum igitur contra magnopere adhortabantur, vt pacis, concordie, & charitatis erga proximos diligentem curam haberet. Quorum verba vtpote Victorem acrius & acerbius coarguentium scriptis prodita, adhuc extant. Inter quos Irenæus, quanquam per literas scriptas ex persona fratrum in Gallia, quibus præerat, tradit mysterium resurrectionis domini solo die dominico recolendum quidem esse, Victorem tamen de hoc videlicet, ne tam multas ecclesias omnino propter traditionem ex antiqua consuetudine inter illas usurpatæ obseruationem, à corpore vniuersæ Christi ecclesie penitus amputet, cum pleraque alia, tum ista, quæ sequuntur, apposite & conuenienter admonet, his fere verbis. Non enim de die Paschatis solum, sed etiam de ieiunii ratione, & modo est ista constituta controuersia. Quidam namque v-

num

num diem se ieiunare oportere existimant: alii duos, non pauci plures, multi quadraginta, atque diurnis, nocturnisque horis omnibus numeratis, diem suum metiuntur ac statuunt. Atque eiusmodi eorum, qui hæc obseruabant ieiunia, varietas ac discrepantia non iam nostra ætate cœpta est, verum etiam longe antè apud maiores nostros, qui, vt coniectura assequi licet, non accurate consuetudinem eorum, qui vel simplicitate quadam, vel priuata autoritate aliquid in posterum tempus statuissent, obseruarunt. Atque nihilominus cum isti inter se pacem tranquillam retinuerunt, tum nos etiam inter nos retinemus: sicque varia ac discrepans ieiunii ratio concordiam fidei plurimum commendat. His vero historiam quandam adiungit, quam hoc loco opportune explicabo. Sic autem se habet. præbyteri ante Soterem, qui ecclesiæ, cui tu iam præses, præficiuntur, Anicetum dico, Pium, Hyginum, Telesphorum, Sixtum, licet neque ipsi hoc festum eodie, quo episcopi Asiæ obseruarent, neque aliis post se ita obseruare permitterent, nihilominus tamen cum episcopis illarum ecclesiarum, in quibus ita obseruabatur, ad se accedentibus (ac quid quæso magis repugnat, quàm vt hi hoc, illi illo modo obseruent) pacem inter se & concordiam perpetuo retinuerunt: ac nunquam propter istum varium illius festi obseruandi modum fuere vlli aliquando ab ecclesia eiecti: sed præbyteri illi, qui te anteuertunt ætate, tametsi minimè illud ita obseruabant, his tamen episcopis, qui in aliis ecclesiis idem sic obseruabant, eucharistiam miserunt. Atque cum beatus Polycarpus, Aniceto episcopatum administrante, Romam aduentaret, cumque ille & Anicetus de aliis rebus, de quibus inter se discrepabant, pauca contulissent, confestim pax fuit inter eos conciliata: quin pro hoc festo obseruando, quod controuersiæ caput videbatur, charitatis vincula ventique ruperunt. Neque tamè Anicetus Polycarpo poterat persouadere, vt suum obseruandi morè (quippe qui cū Ioanne discipulo domini nostri, & cum reliquis Apostolis, quibuscum multum versatus fuisset, eundem semper ad illum

illum

EVSEBII HISTORIAE

illum modum obseruasset) deponeret: neq; contra Polycarpus Aniceto persuasit, vt consuetudinem Asiaticā, (quippe qui morem præsbyterorum, qui illum erant, antegressi, debere sedulo retinere, assereret) vllō modo, obseruaret. Quæ cum ita essent constituta, communicabant inter se mutuō, & in ecclesia Anicetus ritus, qui in eucharistia peragi solent, Polycarpo ob reuerentiā videlicet, quam erga illum habebat, obeundi potestatem, concessit: atque tandem cum pace alter decessit ab altero, & omnes ecclesiæ tum eorum, qui decimo quarto die festum Paschatis obseruabant, tum eorum, qui secus, placida pace & tranquilla inter ipsas fruebantur. Irenæus autem, cum nominis sui appellationi (Ἐιρηναῖος enim pacis studiosum significat) pulchre respondens, tum moribus, quibus se pacis auctorem vere declarabat, eiusmodi pro pace & concordia ecclesiarū & hortatus est, & magnopere flagitauit. Atque ista aliaq; eisdē congruentia non ad Victorem solum, sed etiam ad alios plerosq; & diuersos ecclesiarum præsides, de ista, quæ tum iactabatur controuersia, conscripsit.

Quæ Irenæi opera ad nos peruenerint.

CAP. XXV.

Episcope vero, quos modo percensuimus, Narcissus, & Theophilus, & vnā cum illis Cassius ecclesiæ Tyri episcopus, & Clarus, qui Ptolemaidis rexit ecclesiam, quiq; cum istis in Palæstina in vnum conuenerant, simul atque in decreto suo de Paschatis traditione, ex apostolorum successione gradatim ad eos deducta, permulta disseruerint, in extrema parte eiusdē hæc præterea his fere verbis adiungunt. Epistolæ nostræ exemplaria, facile ad quancumque ecclesiam mittantur, ne culpam illorum, qui temere & inconsulto suas ipsorum animas erroris prauitate inficiunt, in nos vllō modo transferatur. Illud vos minimè ignorare volumus, quod Alexandria etiam eodem die, quo nos, istud festum agunt. Si quidem tum à nobis ad illos, tum ab illis ad nos perferuntur literæ, vt summo cum consensu vnā istum diem sacro-